

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΙC | ΧC
NI | ΚΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 132

Πολιτεία

Τά ΔΩΡΑ τῶν ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν καταβά-
ντος ἐπὶ γῆς πρὸς ἡμᾶς, πᾶσα ἡμῶν πρό-
φασις ἀνήρηται· ἐχαρίσατο γάρ ἡμῖν
τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ἐχθροὶ ἦμεν, καὶ κατη-
λάγη ἡμῖν· γῆϊνοι, καὶ ἐπουράνιοι γεγόναμεν·
θνητοί, καὶ ἀθάνατοι ἐκλήθημεν· υἱοὶ σκότους,
καὶ υἱοὶ φωτὸς ἐγενόμεθα· αἰχμάλωτοι, καὶ ἀνε-
κλήθημεν· δοῦλοι ἁμαρτίας, καὶ ἠλευθερώθημεν·
πτωχοὶ καὶ ἐπλουτίσθημεν· ἀπολλυμένοι, καὶ
εὐρέθημεν· μισητοί, καὶ ἠγαπήθημεν· ἄδικοι, καὶ
ἐδικαιώθημεν· οὐκ ἠλεημένοι, καὶ ἠλεήθημεν·
ἁμαρτωλοί, καὶ ἐσώθημεν· ἐσκορπισμένοι, καὶ
συνήχθημεν· γῆ καὶ σποδός, καὶ υἱοὶ Θεοῦ γεγό-
ναμεν· γυμνοί, καὶ ἐσκεπάσθημεν· γεγόναμεν
καὶ κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ καὶ συγκληρονόμοι τοῦ
μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ.

Ἴδού ταῦτα πάντα ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ Κύριος
ἡμῶν· τί οὖν ἀνταποδώσωμεν Αὐτῷ ἡμεῖς, ἀγα-
πητοί μου:

Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ
ὄτι ὠφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς;
ἕκαστον γάρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων
τὴν εὐχαριστίαν σοι προσάγει·
οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον·
οἱ οὐρανοὶ τὸν ἀστέρα·
οἱ Μάγοι τὰ δῶρα·
οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα·
ἡ γῆ τὸ σπῆλαιον·
ἡ ἔρημος τὴν φάτνην·
ἡμεῖς δέ Μητέρα Παρθένον.
Ὁ πρό αἰῶνων Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὸ Ἐσπερινοῦ Χριστουγέννων

Ἀπό
τὴν
σοφίαν
τῶν

Γερόντων

✘ Μόνον τότε στέλνει
θλίψεις ὁ Κύριος, ὅταν
κάμνη ὁ ἄνθρωπος τὸ θέ-
λημα τοῦ Θεοῦ. Καθότι αἱ
θλίψεις εἶναι χάρις καὶ δῶ-
ρον παρὰ Κυρίου.

✘ Πηλὸς εἴμεθα, ἄγνοιαν
ἔχομεν. Ὁ πηλὸς τὸν
πηλὸν κλέπτει. Ὁ πηλὸς τὸν
πηλὸν ὑβρίζει. Ὁ πηλὸς τὸν
πηλὸν συκοφαντεῖ. Ὁ πηλὸς

τοῦ πηλοῦ ἐπαίρεται. Ὁ πηλὸς τὸν πηλὸν πλουτεῖ. Ὁ
πηλὸς τοῦ πηλοῦ ἄρχει. Ὁ πηλὸς τὸν πηλὸν δέρει. Ὁ
πηλὸς τὸν πηλὸν φυλακίζει. Καὶ ἐν γένει, ὁ πηλὸς
τοῦ πηλοῦ θεωρεῖται σοφώτερος, δυνατώτερος,
πλουσιώτερος, εὐγενέστερος, τιμώτερος, πλουτῶν
ἀνοησίαν καὶ ἄγνοιαν τῆς ἰδίας ὑπάρξεως.

† **Γέρων Ἰωσήφ ὁ Ἐσχαστὴς**

✘ Τὸ ἄγχος εἶναι ἀσθένεια τῆς ψυχῆς καὶ δὲν
ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑλικές ἐλλείψεις. Μπορεῖ ἓνας
ὕγιος ἄνθρωπος νὰ ἔχη πολλὰ χρήματα στὴν Τρά-
πεζα καὶ νὰ ζῆ μέσα στὸ ἄγχος. Τὸ ἄγχος καταπο-
λεμεῖται μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν Πρόνοια τοῦ
Θεοῦ καὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα.

✘ Ὅταν ἀγαποῦμε τὸν Χριστό, τὰ ἁμαρτωλά
μας πάθη χάνουν τὴν δύναμή τους μπροστά
στὴν δύναμη τῆς ἀγάπης. Ὅπως ὅταν ξημερώση
καὶ φωτίση ὁ ἥλιος τὸ δωμάτιό μας, τὸ σκοτάδι
φεύγει, δὲν μπορεῖ νὰ μείνη.

† **Γέρων Πορφύριος**

✘ Νὰ συγχωρῆς ἀπὸ καρδίας τοὺς ἐχθροὺς
σου, ὅσους σέ ἀδίκησαν, ἐζημίωσαν καὶ ἐκα-
τηγόρησαν ψευδῶς· διότι ὅταν συγχωρῶμεν ἐκεί-
νους πού μᾶς ἐπταίξαν, συγχωρεῖ ὁ Θεός τὰς ἰδι-
κάς μας ἁμαρτίας. Ἐάν δὲν συγχωρῶμεν, οὔτε ὁ
Θεός μᾶς συγχωρεῖ.

† **Γέρων Φιλόθεος**

✘ Τὰ παιδιά νὰ τὰ μεταχειρίζεσθε σάν τὰ πουλάρι.
Πότε σφίγγοντας καὶ πότε χαλαρώνοντας τὸ
χαλινάρι. Ὅταν τὸ πουλάρι κλωτσᾷ, χωρὶς νὰ ἀφή-
νομε τὸ χαλινάρι, τὸ χαλαρώνουμε, διότι ἄλλοιῶς θά
σπάση.

✘ Οἱ γονεῖς πρέπει ν' ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους
ὡς παιδιά τους καὶ ὄχι ὡς εἰδωλά τους. Τὸ
παιδί τους νὰ τὸ ἀγαποῦν ὅπως εἶναι καὶ ὄχι ὅπως
θά ἤθελαν νὰ εἶναι, νὰ τοὺς μοιάζη δηλαδῆ.

† **Γέρων Εὐσέβιος**

”**Ε**

γινε άνθρωπος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, γιά νά χάριση στόν ἄνθρωπο πάλι ἐκεῖνο τό ὁποῖο τοῦ δώρισε ὅταν τόν ἐπλασε. Γιατί τόν δημιούργησε σύμφωνα μέ τήν δική του εἰκόνα, νά

ἔχη δηλαδή νοῦ καί νά εἶναι ἐλεύθερος. Συγχρόνως, τόν προώρισε νά τοῦ μοιάση, πού σημαίνει νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος τέλειος στίς ἀρετές, πράγμα κατορθωτό γιά τήν ἀνθρώπινη φύσι. Διότι οἱ ἀρετές, ὅπως ἡ ἀμεριμνησία, ἡ ἡρεμία, ἡ ἀκεραιότητα, ἡ ἀγαθότητα, ἡ σοφία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐλευθερία ἀπό κάθε κακία, εἶναι κύρια γνωρίσματα τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ. Δημιούργησε, λοιπόν, ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο νά εἶναι σέ κοινωνία

καί σχέσι μαζί Του, διότι τόν ἐπλασε νά μείνη ἀφθαρτος καί ἔχοντας κοινωνία μαζί Του τόν μετέφερε στήν ἀφθαρσία. Ὅμως ἐμεῖς, ἀφοῦ μέ τήν παράβασι τῆς ἐντολῆς τά γνωρίσματα πού εἶχαμε, ὡς “κατ’ εἰκόνα Θεοῦ” πλασμένοι, τά ἀλλοιώσαμε καί τά διαστρέψαμε καί ἀφοῦ πήγαμε στόν χῶρο τῆς κακίας, χάσαμε τήν κοινωνία μας μέ τόν Θεό. Διότι ποιά σχέσι μπορεῖ νά ἔχη τό φῶς μέ τό σκοτάδι; Κι ἐπειδή ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό τήν ζωή, πέσαμε στήν φθορά τοῦ θανάτου.

Ἐπειδή μᾶς προσέφερε ὅ,τι καλύτερο καί δέν τό διαφυλάξαμε, γεύθηκε Ἐκεῖνος τό χειρότερο -ὀμιλῶ γιά τό ὅτι ντύθηκε τήν ἀνθρώπινη φύσι μας- γιά νά ἀνακαινίσῃ μέ τόν ἑαυτό Του καί στόν ἑαυτό Του τό “κατ’ εἰκόνα” καί τό “καθ’ ὁμοίωσιν”. Ἐπίσης, νά μᾶς διδάξῃ τήν ἐνάρετη ζωή,

ρίζωσε ἡ Θεογνωσία, ἡ ὁμοούσιος Τριάς, ἡ ἄκτιστη Θεότητα, λατρεύεται ὁ Ἕνας Ἀληθινός Θεός, ὁ Δημιουργός τῶν ὅλων καί Κύριος. Τώρα, λοιπόν, οἱ ἀρετές ἐγιναν πραγματικότητα, ἐλπίδα ἀναστάσεως δωρήθηκε μέ τήν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Τρέμουν πιά οἱ δαίμονες μπροστά στους ἀνθρώπους, πού παλαιότερα ἦταν σκλάβοι τῶν δαιμόνων.

Καί τό ἀξιοθαύμαστο εἶναι, ὅτι ὅλα αὐτά ἐγιναν μέ τόν Σταυρό καί τά πάθη καί τόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ. Σέ ὅλη

τήν γῆ κηρύχθηκε τό Εὐαγγέλιο τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ὄχι μέ πόλεμο καί ὄπλα καί στρατούς, πού συνέτριβαν τοὺς ἐχθρούς. Κηρύχθηκε ἀπό λίγους, γυμνοὺς, πτωχοὺς καί ἀγράμματους, πού τοὺς

ἔδιωχαν ἀπό παντοῦ, πού τοὺς χτύπαγαν, πού τοὺς θανάτωναν, πού μιλοῦσαν γιά ἕναν σταυρωμένο καί νεκρό, πού ὅμως ἐπεκράτησαν στους σοφοὺς καί δυνατοὺς, γιατί τοὺς ἀκολουθοῦσε ἡ ἀκαταμάχητη δύναμι τοῦ σταυρωμένου Χριστοῦ. Ὁ θάνατος, πού ἦταν πρὶν φοβερός, νικεῖται καί καταδικάζεται πλέον, ὡς μισητός καί ἀπόβλητος ἀπό τήν ζωή.

Αὐτά εἶναι τά ἀποτελέσματα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτά εἶναι τά γνωρίσματα τῆς δυνάμεως Του. Διότι δέν διέσωσε τώρα -ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Μωϋσῆ- ἕναν λαό ἀπό τήν

Αἴγυπτο καί τήν σκλαβιά τοῦ Φαραώ, περνώντας τον μέσα ἀπό τήν θάλασσα. Ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα ἔσωσε ἀπό τήν φθορά τοῦ θανάτου καί ἀπό τόν κακὸ τύραννο, τήν ἁμαρτία. Καί ἔσωσε τοὺς ἀνθρώπους ὄχι μέ τήν βία.

Γιατί ἔγινε

ἄνθρωπος

ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ

ἀφοῦ τήν ἔκανε μέ τήν δική Του ἐπίγεια ζωή εὐκολοκατόρθωτη γιά μᾶς. Κι ἀκόμα, νά μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπό τήν φθορά, συνδέοντάς μας μέ τήν ζωή, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐγινε ἀρχὴ τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Ἀκόμα, νά ξανακάνῃ καινούργιο τό λερωμένο καί σπασμένο δοχεῖο πού ἦταν ὁ ἄνθρωπος. Νά μᾶς λυτρώσῃ ἀπό τήν τυραννία τοῦ διαβόλου καλώντας μας νά ἀναγνωρίσουμε τόν Θεό μας. Νά μᾶς δώσῃ δύναμι καί νά μᾶς ἐκπαιδεύσῃ, ὥστε νά παλαίψουμε νικηφόρα τόν τύραννο μέ ὑπομονή καί ταπεινῶσι. Καταργήθηκε, λοιπόν, ἡ θρησκεία τῶν δαιμόνων μέ τήν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ἡ κτίσι ἀγιάσθηκε μέ τό Θεῖο Του αἶμα, οἱ βωμοὶ καί οἱ ναοὶ τῶν εἰδώλων γκρεμίσθηκαν,

Καί τοὺς ὠδήγησε στήν ἀρετή, ὄχι θάβοντάς τους μέσα στό χῶμα, οὔτε καίγοντάς τους μέ φωτιά, οὔτε διατάζοντας νά λιθοβολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἀλλά πείθοντάς τους μέ πραότητα καί μακροθυμία, νά ἐκλέξουν τήν ἀρετή καί νά συναγωνίζονται στους κόπους γιά χάρι τῆς καί ἔτσι νά εὐχαριστοῦνται.

Πρὶν, ὅταν ἁμάρταναν, τιμωροῦνταν μέ χτυπήματα. Κι ὅμως ἐκεῖνοι ἐπέμεναν στήν ἁμαρτία, τήν ὁποία ἀνεγνώριζαν γιά Θεό. Τώρα, πρὸς χάριν τῆς πίστεως στόν Θεό καί τῆς ἀρετῆς, προτιμοῦν τά κτυπήματα καί τίς κακοποιήσεις καί τόν ἴδιο τόν θάνατο.

Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΛΟΓΙΑΣ καί ΣΙΩΠΗΣ

Ἡ πολυλογία εἶναι ἡ καθέδρα τῆς κενοδοξίας. Καθισμένη ἐπάνω τῆς ἡ κενοδοξία προβάλλει καί διαφημίζει τόν ἑαυτόν τῆς. Ἡ πολυλογία εἶναι σημάδι ἀγνωσίας, θύρα τῆς καταλαλιᾶς, ὁδηγός στά εὐτράπελα, πρόξενος τῆς ψευδολογίας, σκορπισμός τῆς κατανύξεως. Εἶναι αὐτή πού δημιουργεῖ καί πού προκαλεῖ τήν ἀκηδία. Εἶναι πρόδρομος τοῦ ὕπνου, διασκορπισμός τῆς "συννοίας", ἀφανισμός τῆς φυλακῆς τοῦ νοός, ἀπόψυξις τῆς πνευματικῆς θερμότητος, ἀμαύρωσις τῆς προσευχῆς.

Ἡ σιωπή πού ἀσκεῖται μέ ἐπίγνωσι καί διάκρισι, εἶναι μητέρα τῆς προσευχῆς, ἐπιστροφή ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν, διαφύλαξις τοῦ θείου πυρός, ἐπιστάτης τῶν λογισμῶν, σκοπός πού παρατηρεῖ τούς ἐχθρούς, δέσμευσις τοῦ πένθους, φίλη τῶν δακρύων, καλλιεργητής τῆς μνήμης τοῦ θανάτου, ζωγράφος τῆς αἰωνίου κολάσεως, ἐπίμονος ἐξεταστής τῆς Κρίσεως, πρόξενος πνευματικῆς ἀνησυχίας καί λύπης, ἐχθρός τῆς παρρησίας, σύζυγος τῆς ἡσυχίας, ἀντίπαλος τῆς ἀγάπης νά κάνη τόν διδάσκαλο, αὐξησις τῆς πνευματικῆς γνώσεως, δημιουργός θείων θεωρημάτων, μυστική πνευματική πρόοδος, κρυφή πνευματική ἀνάβασις.

Ὁ ποιος ἐγνώρισε τά παραπτώματά του, ἐχαλιναγώγησε τήν γλώσσα του, ἐνῶ ὁ πολύλογος δέν ἐγνώρισε ἀκόμη καθώς πρέπει τόν ἑαυτόν του. Ὁ φίλος τῆς σιωπῆς προσεγγίζει τόν Θεόν καί συνομιλώντας μυστικά μαζί Του, φωτίζεται ἀπό Αὐτόν. Ἡ σιωπή τοῦ Ἰησοῦ ἐδημιούργησε στόν Πιλάτο σεβασμό. Καί ἡ ἡρεμία καί ἡ σιωπή ἐνός (ταπεινοῦ) ἀνδρός καταργεῖ τήν κενόδοξη καυχισιολογία ἐνός ἄλλου.

Ὁ Πέτρος, ἐπειδὴ ὠμίλησε, ἔκλαυσε πικρά. Ἐλησμόνησε ἐκείνον πού εἶπε: *"Εἶπα φυλάξω τάς ὁδοὺς μου, τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν με ἐν γλώσσει μου"* (Ψαλμ. λη' 1). Καί τόν ἄλλον πού εἶπε: *"Κρεῖσσον πεσεῖν ἀπό ὑψους εἰς γῆν ἢ ἀπό γλώσσης"* (πρβλ. Σ. Σειράχ κ' 18).

Ἄκουσα κάποτε ἕναν Μοναχό, πού ἤθελε νά ἐξετάσῃ μαζί μου τό θέμα τῆς ἡσυχίας, νά λέγῃ ὅτι ἡ πολυλογία ὀψωσδήποτε γεννᾶται ἀπό τίς ἐξῆς αἰτίαι: Ἡ ἀπό κακή συναναστροφή καί κακή συνήθεια - ἀφοῦ ἡ γλώσσα, ἔλεγε, εἶναι μέλος τοῦ σώματος, ὅπως διαπαιδαγωγηθῆ, ἔτσι κατ' ἀνάγκην καί θά συνηθίσῃ - ἢ πάλι ἀπό κενοδοξία, πρᾶγμα πού συμβαίνει περισσότερο σέ ὄσους ἔχουν πνευματικό πόλεμο· ἢ, μερικές φορές, ἀπό τήν γαστριμαργία. Γι' αὐτό πολλοί, πολλές φορές, δαμάζοντας τήν κοιλία δεσμεύουν μέ βία καί τήν γλώσσα καί τήν καθιστοῦν ἀνίσχυρη γιά πολυλογία.

Ἄυτός πού φροντίζει γιά τήν ὥρα τοῦ θανάτου του, ὠλιγόστευσε τά λόγια του. Καί αὐτός πού ἀπέκτησε πένθος στήν ψυχή του, ἀπέφυγε σάν φωτιά τήν πολυλογία.

Ἐκείνος πού ἐδοκίμασε τήν ὁσμή τοῦ ὑψίστου καί θείου πυρός, ἀποφεύγει τήν συνάντησι τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἡ μέλισσα τόν καπνό. Τήν μέλισσα τήν διώχνει ὁ καπνός, καί αὐτόν τόν ἐνοχλεῖ ἡ συνάντησις τῶν ἀνθρώπων.

Πολύ ὀλιγοί μποροῦν νά κρατήσουν τό νερό χωρίς κάποιο φράγμα καί κάποιο βοηθητικό μέσο. Ὀλιγώτεροι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι πού μποροῦν νά δαμάσουν ἕνα ἀπύλωτο στόμα.

Βαθμῆς ἐνδεκάτη! Ὁποῖος ἐνίκησε, περιέκοψε διά μιᾶς πλῆθος ἀπό κακά.

Ἁγίου Ἰωάννου Σιναΐτου

Αὐτοῦ
γεροντικό

Τό χάρισμα τῶν δακρύων

Πῶς συμβαίνει, Ἀββᾶ, ρώτησαν οἱ Ἀδελφοί τόν Ὅσιο Θεόδωρο τῆς Φέρμης, ἄλλοτε μέν νά ἔρχωνται μόνα τῶν τά δάκρυα στήν προσευχή, ἄλλοτε πάλι νά στερεοῦν;

- Τά κατανυκτικά δάκρυα, ἐξηγήσε ὁ σοφός Γέροντας, μοιάζουν πολύ μέ τήν βροχή. Ἄλλοτε βρέχει ραγδαία καί ἄλλοτε πάλι γίνεται μεγάλη ξηρασία. Ὅταν βρέχη, ὁ φρόνιμος γεωργός καλλιεργεῖ τό χωράφι του καί κοιτάζει νά μήν πάη χαμένη οὔτε σταλαγματιά νερό. Πολλές φορές, βροχή μιᾶς ἡμέρας ἀρκεῖ γιά ὅλο τόν χρόνο καί δίνει ἀφθονοῦς καρπούς στόν γεωργό. Ἄς φροντίσει καί ὁ εὐσεβῆς ἀνθρώπος νά καλλιεργῆ μέ προσοχή τό χωράφι τῆς ψυχῆς του, ὅταν ἔρχωνται τά δάκρυα, γιά νά ἔχει πνευματικούς καρπούς τόν καιρό τῆς ξηρασίας. Ποῖος γνωρίζει ἂν θά βρῆ ἄλλοτε τήν εὐλογημένη βροχή τῶν δακρύων;

Δύο συνασκηταί διάβαζαν μαζί τήν καθημερινή τους ἀκολουθία. Ὁ ἕνας εἶχε πολλή κατάνυξι καί ἀπό τά δάκρυα ἄφηνε συχνά τό διάβασμα στήν μέση.

- Μά τί σκέπτεσαι καί κλαῖς μέ τόσο πόνο ὅταν προσεύχεσαι; ρωτοῦσε ὁ ἄλλος μέ ἀπορία.

- Νομίζω, Ἀδελφέ μου, πῶς στήν ὥρα αὐτή παραστέκομαι στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ γιά νά δικασθῶ καί, μή βρίσκοντας τί ν' ἀπολογηθῶ γιά τίς πολλές μου ἁμαρτίαι, φράζει τό στόμα μου καί χάνω τόν στίχο πού διαβάζω. Συγχώρησέ μου πού σ' ἐνοχλῶ μ' αὐτό. Ἄς λέει ὁ καθένας μας ξεχωριστά τήν Ἀκολουθία.

- Ὅχι, Ἀδελφέ μου, διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄλλος, δέν μ' ἐνοχλεῖς· ἀντίθετα, μέ ὠφελεῖς πολύ. Γιατί ἐγώ, πού δέν ἔχω τό χάρισμα τῆς κατανύξεως καί τῶν δακρύων, βλέποντας ἐσενα συγκινεῖται ἡ καρδιά μου καί μέμφομαι τήν σκληρότητά μου.

Γιά τήν ταπεινώσι του καί ὁ Ἀδελφός αὐτός ἀπέκτησε τό χάρισμα τῶν δακρύων. ✕

'Ο ταλαίπωρος Έφραϊμ καί ἡ Θεία Πρόνοια

Πάνω από τά ἡσυχαστήρια τῶν Κατουνακίων, σέ μία σπηλιά κάτω από ἕνα βράχο καί σέ μέρος δύσβατο, πού δέν ὑπάρχει δρόμος, ἔμενε ὁ Μοναχός Έφραϊμ, ὁ λεγόμενος "ταλαίπωρος", μέ σκληρό ἀγῶνα, πραγματική αὐταπάρνησι καί παντός εἶδους στερήσεις.

Κάποια χρονιά ὁ Μοναχός Έφραϊμ, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπό κάποιο χωριό τῆς Θεσσαλίας, ἀποκλείσθηκε στήν σπηλιά του, ἀπό τό πολύ χιόνι. Ἐέμεινε ἀπό παξιμάδι καί κάθε ἄλλη ὑλική τροφή. Μιά εβδομάδα καί πλέον ἦταν τελείως ἄσιτος.

Ενα βράδυ πού ἔπαιρνε νά σουρουπῶνη, ἀνοίξε τήν πόρτα νά βγῆ λίγο ἔξω ἀπό τήν σπηλιά. Ἐαφνικά, βλέπει μπροστά του ἕναν ἄνθρωπο μέ κοσμική περιβολή, φορτωμένο μ' ἕνα μεγάλο σάκκο.

- Πάτερ, θέλω νά πάω στήν Κερασιά, εἶπε ὁ ἄνθρωπος στόν ἐρημίτη. Ἄλλα ἐπειδῆ ἔχει πολλά χιόνια καί τώρα νυκτῶνει, μπορῶ ν' ἀφήσω ἐδῶ τόν σάκκο μου καί νά τόν πάω αὔριο τό πρωί στόν προορισμό του;

- Πῶς τά κατάφερες νά ἔλθης ἐδῶ, ἀδελφέ μου; ρώτησε κατάπληκτος τόν ξένο ὁ Μοναχός Έφραϊμ. Ὅπως βλέπεις δρόμο δέν ἔχει. Ἐλα μέσα πού ἔχω λίγη φωτιά νά ζεσταθῆς, ἄφησε ἐδῶ τό φορτίο σου καί ὅποτε θέλεις πάρτο.

Ο ξένος, προφασιζόμενος ὅτι βιάζεται νά ἐπιστρέψῃ στόν Ἅγιο Παῦλο, δέν θέλησε νά μπῆ μέσα, ἀλλά ἄφησε τό φορτίο του καί ἔφυγε βιαστικός ἢ μᾶλλον ἐξαφανίσθηκε ἀπό τά μάτια τοῦ Γέροντα, ὁ ὁποῖος, σάν νά συνηλθε ἀπό νάρκη, εἶδε μπροστά του

μόνο τόν σάκκο. Κοίταξε δεξιά καί ἀριστερά, ἀλλά δέν εἶδε κανένα ἴχνος στό χιόνι, οὔτε νά ἔρχεται πρὸς τήν σπηλιά, οὔτε νά φεύγῃ. Τότε κατάλαβε ὅτι πρόκειται γιά ὑπερφυσικό φαινόμενο, γιά θαῦμα τῆς Θείας Πρόνοιας. Ἄνοιξε τόν σάκκο καί διεπίστωσε ὅτι ἦταν γεμάτος παξιμάδια καί ἄλλα τρόφιμα, τά ὁποῖα κράτησαν ζωντανό τόν Γέροντα Έφραϊμ, μέχρι πού πέρασε ἡ βαρυχειμωνιά καί ἀνοίξε ὁ καιρός.

Ο Γερο-Έφραϊμ, μέ δάκρυα χαρᾶς στά μάτια καί πνευματική ἀγαλλίασι στήν ψυχῇ, εὐχαρίστησε καί δοξολόγησε τόν πανάγαθο Θεό καί τήν Κυρία Θεοτόκο πού, μέ τήν Θεία Πρόνοια, φροντίζουν τά παιδιά τους. Μέ τήν πίστι του δυναμωμένη, παρέμεινε στήν σπηλιά αὐτή μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἀγωνιζόμενος κατά τοῦ πολυμήχανου δαίμονα τῆς φιλαυτίας καί τῶν ἄλλων παθῶν, πού γεννᾷ ἡ κακία αὐτή.

Οταν ἀδυνάτησε τό σῶμα του καί κατέπεσε, οἱ Γέροντες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου, οἱ ὁποῖοι κατά τά χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς, μέ διάφορα κηπευτικά πού καλλιεργοῦσαν, ἐνίσχυναν ὅλους τούς Πατέρες τῆς Ἐρήμου, ἀπό τήν Νέα Σκήτη μέχρι τόν Ἁγιοβασίλη, πρότειναν στόν Γέρο-Έφραϊμ νά τόν πάρουν στό Μοναστήρι τους, γιά νά τόν ἐξυπηρετήσουν, ἀλλά αὐτός δέν δέχθηκε καί τούς παρεκάλεσε, μέ πολλή ταπείνωσι, νά τόν ἀφήσουν νά τελειώσῃ ἐκεῖ στήν ἐρημίά τήν ζωῆ του.

Ετσι, μέ ὀσιακό θάνατο, ὁ ἐρημίτης Μοναχός Έφραϊμ παρέδωσε τήν ἀγία του ψυχῇ, κατά τό 1962, εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. ✠

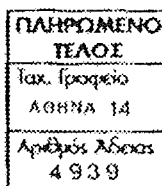
Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΔΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.10 € κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ